

LASCIV, -schiv, a. 2. (lat. *Lascivus*) Lösaktig.

LASCIVITET, ---ét, f. Lösaktighet.

LASERA, v. a. 1. (af *Lasur*; mål.) Lätt öfvermåla med genomskinliga färger.

LASK, m. 2. (skeppsb.) Tvenne trästyckens sammanfogning med ändarna mot eller på hvarandra.

LASKA, v. a. 1. 1) (skeppsb.) Sammanfoga tvenne trästyckens ändrar mot eller på hvarandra. — 2) Sy (t. ex. handskar) med sömmen utanpå; sy som skomakare. — *Laskning*, f. 2.

LASKREM, f. 2. pl. — *remmar*. Randen på skafvet af en stövel.

LASS, n. 3. Så stor last på kördon, som en eller två hästar förmå att draga. *L. för en, två hästar. Ett l. hö, ved.* (Ordspr.) *Viljan drar halfta l-et*, god vilja bidrar mycket till ett arbetes fortgång.

LASSA, v. a. 1. Lägga lass på kördon. *L. en vagn. L. af, på, se Aflassa, Pålassa. L. om, aflassa och åter lassa på. Lassning*, f. 2.

LASSTALS, LASSVIS, adv. Räkndt efter lass, i lass, i flera lass.

LAST, f. 3. I allmänhet: tyngd, som hvilat på eller verkar till att neddraga eller nedtrycka ett föremål. 1) (ett skepps) Se *Laddning, Intaga l. Gå med full l.* — 2) Hvad som på kördon drages eller bäres på ryggen af en häst, åsna, o. s. v. Deraf *Lastdragare, Åsnelast.* — 3) (mek.) Allt, hvad som lyftes, uppehålls eller flyttas genom en kraft. *L. och kraft.* — 4) (fig.) a) Besvär, tunga. *Vara, ligga en till l.* — b) Hvad som länder en till förebråelse. *Lägga, föra en något till l., tillvita en något. Det ligger honom till l., att...* man har att förebrå honom, att... — 5) (fig.): hvad som i sedligt hänseende ligger en till last) *Vana* att med fri vilja i ett eller annat afseende handla mot den erkända sedelagen. *Hafva många l-er. Lefva i l-er. Ett tillhåll för l-er.*

LASTA, v. a. 1. 1) I allmänhet. Lägga, sätta, ställa något, som betydligt tynger, på ett föremål. *L. ett bord med mat.* — *Syn.* Belasta, Pålasta, Öfverlasta, Öfverhoppa, Belamra. — 2) Lägga last på kördon eller lastdragare. *L. en vagn, en åsna med varor.* — 3) a) Låta föra om bord last på ett fartyg. *L. ett skepp med spannmål.* — *Syn.* Pålasta. — b) (absolut, med kapten, skeppare eller fartyg till subjekt) Intaga och instufva den bestämda lasten. *L. in, ut, om, se Intasta &c.* — 4) (fig.) Lägga en något till last, tadla, kländra. *L. en för girighet. Sådant arbete bör ej l-s.* — *Syn.* Se *Tadla*.

LASTAGEPLATS, laståschepplåts, m. 3. (af *Lastage*, med fransk ändelseform bildadt af *Lasta*) Lastningsplats.

LASTANDE, n. 4. Handlingen, då man lastar.

LASTARE, m. 3. 1) En, som lastar ett fartyg. — 2) Se *Tadlare*. (Bibl.) *Gifva l-nom rum*, gifva rättvis orsak till tadel.

LASTBAR, a. 2. 1) Se *Tadelvärd*. — 2) Fången i laster. *En l. människa. L. vandel*, lefnad.

LASTBARHET, f. 3. Det sedliga lytet hos en lastbar människa.

LASTBART, adv. 1) Se *Tadelvärdt*. — 2) På ett lastbart (hem. 2.) sätt. *Lefva l.*

LASTBRYGGA, f. 1. Brygga, der fartyg af- och pålastas.

LASTBÅT, m. 2. Särskilt slags båt, som användes till fartygs af- och pålastning.

LASTDRAGANDE, a. 1. Som användes att draga laster. *L. djur.*

LASTDRAGARE, m. 3. 1) Se *Lastkreatur*. — 2) Fartyg, som rymmer mycket varor, eller hvars enda bestämmelse är att föra last.

LASTDRYG, a. 2. Som kan föra dryg last. *L-t skepp. — Lastdryghet*, f. 3.

LASTELIG, a. 2. Lastande, smädlig. *L-tal*, förgripliga yttranden emot konungen, hans gemål eller tronföljaren.

LASTELIGA, adv. (gam.) Smädligt. *L. tala om någon.*

LASTFULL, a. 2. Behäftad med många laster. — *Lastfullhet*, f. 3.

LASTGAMMAL, a. 2. (fam.) Så gammal, att man är sig sjelf och andra till börda.

LASTKREATUR, n. 3. Kreatur, som användes till dragning eller att bära bördor.

LASTLAFVE, m. 2. pl. — *lafvar*. (skepp.) Lastrummet emellan tvenne däck.

LASTLINIE, f. 3. (skepp.) Den linie på ett fartyg, som visar, hvarest vattenytan vidrör fartygets sidor, när det är fullastadt.

LASTNING, f. 2. Handlingen, då man lastar.

LASTPENNINGAR, m. 2. pl. En del af skeppsumgårderna.

LASTPORT, m. 2. Port på ett fartyg, hvarigenom visst slags last intages och utlossas.

LASTPRÅM, m. 2. Pråm, som användes vid fartygs af- och pålastning.

LASTPUMP, m. 2. Pump på ett fartyg, hvarmed färskt vatten pumpas upp ur vattenfaten i rummet.

LASTRUM, n. 3. Det ställe, hvarest lasten ligger i ett handelsfartyg.

LASTVÄRD, a. 2. Se *Tadelvärd*. — *Lastvärdt*, adv.

LASUR, lasúr, m. sing. 1) Se *Lasursten*. — 2) Se *Azur*. — *Ss. L-blå, -färg, -färgad.*

LASURSTEN, lasúrstén, m. 2. En stenart af skön blå färg, fordom begagnad som ädelsten, men nu till beredande af ultramarin. Kallas äfv. *Lapis Lazuli*.

LAT, a. (utan neutr. i obestämd form) Skygg för eller trög i arbete. *En l. människa.* — *Syn.* *Arbetskygg, Lättjfull, Trög.*

LATAS, v. d. 1. Öfverlemnna sig åt, slå sig på lättja. — *Syn.* *Lättjas, Slå dank.*

LATER, lát'r, m. 3. pl. (föräldr.) Åthåfvor, åtbörder, utvertes väsende, skick.

LATERNA MAGICA. Latinskt ord (egentl.: troll-lykta), hvarmed betecknas en optisk apparat, förmedelst hvilken, i mörkret, små på glas målade figurer kunna förstörade föreställas på en vägg.

LATHET, f. 3. Se *Lättja*.

LATHUND, m. 2. **LATHYNDA**, f. 1. (fam., föräktl.) Lat människa. — *Syn.* *Latmask, Latracka.* — *Ss. Lathundslif, -ssysla.*

LATIN, -in, m. o. n. sing. Latinska språket eller de fordnä Romarnes språk. *Tala, skriva l. Skrifva en kria på l. Öfversätta från, på l.* — *Ss. L-läsning.*

LATINARE, m. 3. En, som är kunnig i latin. *En snäll l.*

LATINISERA, v. a. 1. Gifva latinsk form eller böjning. — *Latinisering*, f. 2.

LATINISM, --i'ssm, m. 3. Latinsk språkegenhet.

LATINITET, ---ét, f. 3. 1) Latinska språket. — 2) Kunskap deri.